

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJU

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE-GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERATI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

EVHARISTIČNI SHOD

za moravško dekanijo

1. Moravče

2. Podšentjurjem

25. julija

za župnije:

- 1. Blagovica**
- 2. Brdo**
- 3. Češnjice**
- 4. Krašnja**
- 5. Moravče**
- 6. Peče**
- 7. Vače**
- 8. Zlatopolje**

Moravče:

**Pred cerkvijo ob 10
maša, govor, procesija,
blagoslov.**

(Izlake)

13. avgusta

za župnije:

- 1. Čemšenik**
- 2. Kolovrat**
- 3. Sv. Gora**
- 4. Sv. Planina**
- 5. Št. Gotard**
- 6. Št. Ožbalt**

Evharistični dnevi . . .

Zahvaljen bodi, o Gospod,
za dneve blage Tebi v čast!
Ti vodi vsako našo pot
in prejmi srca v večno last!

O Ti, božanska Visokost,
med nami bivaš kakor brat!
Ti hrana nam si za svetost,
Ti nudiš milosti zaklad . . .

Na evharistični shod v Šmartin!

V nedeljo, dne 6. avgusta!

Evharistični shod v Šmartinu v Tuhinju za župnije Motnik, Sela, Špitalič, Zgornji Tuhinj in Šmartin se bo vršil v nedeljo, dne 6. avgusta t. l. in ne 23. julija, kakor je bilo prvotno določeno. Zaradi nastale zapreke se je moral preložiti.

Spored bo ta-le:

V soboto, 5. avg. zvečer po Angelovem češčenju v vseh župnijah slovesno zvonjenje.

V nedeljo, 6. avg., ob 10. uri se prenese Najsvetejše iz cerkve na oltar, ki bo postavljen na župnijskem dvorišču. Nato evharistični govor (kanonik g. dr. Mih. Opeka). Za tem sv. maša, ki jo opravi preč. g. dekan Matej Rihar. Po sv. maši še kratek evharistični nagovor (g. dekan Matej Rihar) in nato procesija po cesti proti Lazam (do mosta) in po isti poti nazaj v cerkev, kjer bo blagoslov, po blagoslovu pa darovanje za cerkev.

Med sv. mašo pejejo združeni pevski zbori pesmi, vzete povečini iz »Cer-

kvne ljudske pesmarice«, da bo tako lahko tudi ljudstvo pelo. Med procesijo, v kateri gredo posamezne župnije, s svojim farnim banderom na čelu, poskrbi vsaka župnija zase petje in glasno molitev. V procesiji gredo župnije v sledečem redu: Motnik, Sela, Špitalič, Zgornji Tuhinj, Šmartin. Vsaka župnija naj sama določi, kako se bo ljudstvo v procesiji razvrstilo. Pri šmartinski župniji bo sledeči red: Bandero, otroci s svojo šolsko zastavo, možje in fantje; žene in dekleta, dekliška Marijina družba z zastavo; gasilci (v kroju) iz vseh župnij; žene in dekleta v avbah, ozir. pečah; belo oblečene deklice iz vseh župnij; pevci; duhovščina z Najsvetejšim. Za nebot gg. orožniki, zastopniki občin.

Med vso slovesnostjo pokažimo z vzornim obnašanjem spoštovanje, s pobožno molitvijo in petjem pa svojo ljubezen do presvetega Rešnjega Telesa, kateremu v čast in slavo se bo shod vršil.

Zahvala

Podpisani izreka v imenu pripravljavnega odbora iskreno zahvalo vsem, ki so pripomogli k lepo vspelemu evharističnemu shodu v Kamniku 25. junija. Pred vsem veljaj zahvala Bogu, ki je kljub grozečim oblakom dal ugodno vreme. Zahvala velja vsem, ki ste molili za srečen uspeh shoda. Velja zahvala vsej prizadeti duhovščini svetni in redovni, zlasti gospodom govornikom, pevodjem in pevskim zborom izrecno g. šolskemu upravitelju Iv. Primožiču, vzornemu rediteljstvu z g. kaplanom M. Jenkotom na čelu, bandero in zastavonoscem, dekletom, ki so pletle vence in krasile altarje, obema vrtarjema zlasti g. Vincencu Lapu za ukusno okrašenje Kamniškega doma, darovalcem zelenja, cvetja in sveč in vsemu meščanstvu, ki je razsvetlilo in okrasilo hiše, zastopnikom uradov in udruženj, upraviteljstvu deške in dekliške narodne šole, godbi in gasilcem. Posebno priznanje mestnemu občinskemu odboru in g. županu Fr. Kratnerju, ki je šel pripravljalnemu odboru vseskozi na roko, omejil cestni promet, povabil meščanstvo, da izobesi zastave in dal prižgati javne luči. Iskrena zahvala vsem vrlim možem in fantom, ženam, dekletom in mladini kamniške in drugih župnij. Hvala sploh vsem, ki ste pripomogli k temu, da je imel naš evharistični kralj zma-

goslaven pohod skozi lepo kamniško mesto. Za plačilo naj vžge vsem evharistični Jezus iskreno, dejansko ljubezen do Boga in bližnjega in veselje do krepostnega življenja. Povrne naj vsem skupaj in posameznim s časnim blagoslovom in večno blaženostjo. Evharistični Kralj pa naj živi, vlada in zmaga v zasebnem, družinskem in javnem življenju.

V Kamniku 27. junija 1933.

M. RIHAR,
dekan.

Slovanska apostola

Sveta slovanska brata, ki sta pradedom slovanskih rodov in narodov prinesla blagovest in položila prvo podstavo njih književnosti, po pravici imenujemo »slovanska apostola.« Vprašanje je pa, ali zadosti častimo svetega Cirila in Metoda, ali ju kličemo na pomoč s potrebnim zaupanjem in s tako živo vero, kakršna je potrebna, da jo Bog vsevedni ter vseslišni hoče upoštevati?! Gotovo je, da se je v tem že mnogo storilo; gotovo je, da je v zadnjih desetletjih zelo narastlo češčenje svetih bratov, tudi Cirilo-Methodijska zamisel se uveljavlja bolj in bolj med katoliškimi Slovani, zlasti med izobraženimi, kar nas more in mora navdajati z veseljem upanjem, da bo bodočnost lepša nego je bila preteklost in kakor je sedanji

čas. Znano je vsem, kako veliko je storil za to veliko zamisel v preteklosti naš svetniški škof A. M. Slomšek. — Toda to češečnje bo moralo rasti bolj in bolj ter prodirati med ljudstvo, da bomo vsi skupaj vzajemno priporočali svetima bratoma naše slovanske zadeve v zmislu katoliške rešitve, v zmislu »Katoliške akcije«! Ne prikrivajmo si: nad slovanskimi rodovi leži kakor mora neka velika krivda, ne mislim pri tem na stokrat imenovano »slovansko neslogo«, ne, mislim na krivdo v verskem zmislu: med slovanskimi rodovi je bilo v vseh stoletjih mnogo, mnogo oseb obojega spola in vseh stanov, pri katerih je milost božja naletela na večji odpor nego primeroma pri drugih narodih. Primeroma, pravim. Zakaj zlorabo milosti in grehi zoper Svetega Duha se žal vlečejo kakor mračne sence povsod, povsod. Toda mi Slovani smo kaj čudni ljudje nasprotni neskončni božji dobroti! Živo mi je to postalo jasno, ko sem včasih videl može in mladeniče stati zunaj cerkve, dočim je bilo pred presbiterijem v cerkvi zadosti praznega prostora, da bi lahko bili v cerkvi deležni sadov svete maše; živo mi je pa to postalo jasno, ko sem pred leti bral v »Rimskem katoliku«, v listu, ki je izhajal v Gorici, kako so na Ruskem razni razkolniki, kateri so se ločili od »oficijelne« pravoslavne Cerkve, zabredli v najgrše pregrehe, kako so v »versko« življenje vpeljali neumne in ostudne nesramnosti... Čudna je slovanska narava, ki se tolikanj upira milosti božji ter je tako malo dovzetna za resnično krščanstvo: darovati se Bogu iz čiste ljubezni.

Učenjaki dušeslovci drugih narodnosti so ugotovili, da je pri Slovanih razvita neka posebna sebičnost v značilni izmeri. In človek jim mora pritrčiti, ako nepristransko v duhu pregleda vso slovansko zgodovino in sedanji položaj. Poglejmo le na Rusko! Ako ima ondi satan toliko oblast, ali mar ni globljih vzrokov za to?! Priznati si moramo: Slovani večkrat ali ne znano prav ali pa nečemo sodelovati z milostjo božjo! — Narava prevara Slovana celo pri molitvi, da v prvi vrsti misli na lastno korist, bolj nego na božjo čast in nato, da bi Gospodu Bogu bil v veselje. Seveda je tudi pri drugih narodih tako, toda ne v toliki meri kakor pri Slovanih. Izkušnja uči in pogled po katoliškem svetu in nekatoliškem. Krivo bi pa bilo, če bi pritem razmišljanju in opazovanju postali malodušni! Tudi neredna narava se da izboljšati. Katoliški Slovani se bomo morali še bolj potruditi, v češčenju svetih slovanskih bratov; za veliko krivdo naših narodov bo treba še in še zadoševati žaljeni božji Pravičnosti! Božja čast v prvi vrsti!

P. E. B.

Fr. G.:

V Rimu

Kakor drugi narodi, smo tudi Slovenci pohiteli za sv. leto v večno mesto Rim. Romarski odsek Katol. akcije v Ljubljani je priredil prvo letošnje romanje Slovencev v Rim od 1. do 7. junija. Udeležencev te skupine nas je bilo 42, med njimi 6 duhovnikov, 1 sodnik, 1 zdravnik, 1 postajenačelnik, več uradnikov in uradnic, trgovcev in nekaj zasebnikov.

Udeležili smo se romanja v sveto mesto ne le zato, da bi videli zanimivosti in lepote večnega mesta Rima, ampak predvsem zato, da se letos ob 19. stoletnici našega odrešenja udeležimo popolnega svetoletnega odpustka, da obiščemo sv. kraje in se kot zastopniki Slovencev poklonimo sv. Očetu in mu izkažemo svojo popolno vdanost, zvestobo, ljubezen in pokorščino.

Vtis, ki ga je naredil na nas obisk večnega, zlatega mesta Rim, je neizbrisljiv in bo ostal globoko zapisan v srcih romarjev. Prav je nekdo rekel: Srečni ste, blagor vam, da greste.

Ze ta zavest, da smo v središču krščanstva, v središču vse svetovne zgodovine, v mestu svetnikov in mučencev, v mestu papežev, nas napolnjuje z neizrekljivo radostjo in srečo. Kako se poveča ta občutek sreče in zadovoljnosti, kake lepe, velike in plemenite misli nas navdajajo, ko vstopimo v največjo, najveličastnešo in najlepšo cerkev na svetu, cerkev sv. Petra. Vsak namreč, kdor pride v Rim, najprej obišče to cerkev. Na sv. mestu smo tu. Prvi namestnik Kristusov počiva tu pod mogočno kungustvo svetega ganotja nas navdaja, ko stopamo po tem veličastnem, ogromnem, 187 m dolgem božjem hramu, kjer je prostora za 80.000 ljudi, kjer imajo stebri, ki osijo visoko kupolo, po 71 m v premeru in bi torej stala lahko cela mala cerkev v stebri, kjer je 30 oltarjev, 748 stebrov, 389 kipov, ki se med njimi posebno odlikuje velikanska, bronasta soha sv. Petra, kjer se gnete vedno množica ljudi, ki poljubujejo noge sv. Petra. To smo storili tudi mi in se mnogi dotaknili noge sv. Petra tudi z glavo in s čelom.

Približamo se tako zvani konfesiji, kjer je grob sv. Petra, kjer gori noč in dan 89 svetilk; vržemo se na kolena, solze nam silijo v oči, pobožno izmolimo apostolsko silijo in priporočimo svoje zadeve sv. apostolu, ki je tu pretil svojo kri za Kristusa. Pa ne samo sv. Peter je tu pokopan, ampak tukaj je celo sv. pokopališče Rima. Nešteto kristjanov je namreč na tem mestu žrtvovalo svoje življenje za sv. vero; saj je bil na tem mestu nekaj cirkus rimskega cesarja Nerona, kjer so mučili kristjane. V tej cerkvi je pokopanih okoli 150 papežev, med njimi tudi zadnja dva umrla papeža Benedikt XV. in Pij X. ki smo tudi obiskali njuna grobova v kripti pod cerkvijo in na njunih grobovih molili in položili tudi svoje spominke na grobova obeh papežev. Dalje počiva v tej cerkvi mnogo cerkvenih učencev, katoliških pobožnih vladarjev itd. Tu so ostanki sv. apostolov Simona, Luka in sv. Andreja i. dr. Tukaj so shranjene tudi relikvije križa Kristusovega, dalje potni prt sv. Veronike, sulica, ki je z njo prebodel vojak desno stran našega Odrešenika. Vse to nas opominja in spominja, da smo na svetem kraju, ki zasluži spoštovanje.

Cerkev sv. Petra se nam je tako pri ljubila, da je nismo obiskali samo enkrat, ampak smo prihitali sem vsak dan, čeprav le za malo trenutkov.

Eno dopoldne smo žrtvovali za ogledovanje vatikanskih muzejev. Ko smo hodili po dolgih, visokih, širokih, ogromnih hodnikih, po lepih velikih dvoranah in kapelah v Vatikanu, ko smo ogledali prelepe slike in kipe, umotvore Rafaela in Michelangela in drugih znamenitih mož, tedaj smo spo-

znali, da smo tukaj tudi v središču krščanske umetnosti, da je ravno v Rimu vse najlepše, najvišje in najboljše, kar je kdaj ustvaril človeški razum in kar more posebno ganiti človeško srce. Tu se nam je širilo obzorje, večala naša izobrazba.

Končno smo se povzpeli še na kupolo, v višino 117 m, odkoder je prekrasen razgled na ves Rim, na krasne palače, cerkve, zvonike, kupole, spomenike, slavoloke, na morje lepote... S kupole se posebno lepo vidi tudi nova vatikanska cerkvena država, ki je nastala vsled konkordata papeža z italijansko državo l. 1929. Vidi se novi vatikanski kolodvor, nova radiopostaja v Vatikanu, krasni vatikanski vrtovi itd. Tu smo se prepričali, da je prav zapisal neki pisatelj o Rimu: »Rim ni kos zemlje, ampak košček nebes...«

Ostali dnevi so bili posvečeni obisku drugih cerkva v Rimu. Vseh seveda nismo mogli obiskati, ker jih je okoli 400.

Romali smo naprej v 4 glavne cerkve, da smo tam molili določene molitve in se udeležili popolnega svetoletnega odpustka. Poleg sv. Petra je glavna cerkev sv. Pavla, ki vsa blišči v zlatih mozaikih in slikah. Dalje smo obiskali cerkev sv. Janeza v Lateranu, ki je posebno bogata na odpustkih, tako da pravi neki papež: Ko bi ljudje vedeli, kako bogato je oblagodarjena ta cerkev z odpustki, bi niti v Jeruzalem ne hodili.« Tu je pokopan papež Leon XIII. Tukaj stolovali papeži 800 let do l. 1378. Ko smo stopili v četrto glavno cerkev Maria Maggiore, smo iznova ostrmeli; vsa cerkev blišči v zlatu. Kako pobožno lahko molimo pred podobo Matere božje, ki jo je po legendi napravil sam sv. apostol Luka in je odgrnjena le ob izrednih prilikah, kakor letos v sv. letu. (Nadaljevanje.)

To številko Našega lista smo tiskali v povečani nakladi in se še dobi, če bi jo kdo želel zase ali zlasti za svojece v tujini. Prav te bi lahko izredno razveselili, če bi jim ga poslali. Z nobenim še tako dolgim pismom jim ne bi mogli vseh novic zadnjih tednov tako točno sporočiti, kakor s to številko »Našega lista«! Pišite ponj ali ga pa pridite sami iskat!

1933 JULIJ 31 dni

Hrv. = Srpanj; Srb. = Julije; Češk. = Červenec; Polj. = Lipiec; Rusk. = Jul'

1 S. Presv. Rešnja Kri	
2 N. 4. pobinkoštna	Lk 5, 1-11
3 P. Leon II., papež	
4 T. Urh, šk.; Berta, d.	
5 S. Ciril in Metod	
6 Č. Izaija, prerok	
7 P. Vilibald, škof	
8 S. Elizabeta, kraljica	
9 N. 5. pobinkoštna	Mt 5, 20-24
10 P. Amalija, devica	
11 T. Pij I., pap.; Olga	
12 S. Mohor in Fortunat	
13 Č. Anaklet, papež	
14 P. Bonaventura, c. uč.	
15 S. Vladimir, kralj	
16 N. 6. pob., Karm. M. b.	Mr 8, 1-9
17 P. Aleš, spoznavavec	
18 T. Friderik, mučenec	
19 S. Vincencij Pavelski	
20 Č. Marjeta, devica	
21 P. Prakseda, mučenica	
22 S. Marija Magdalena	
23 N. 7. pobinkoštna	Mt 7, 15-21
24 P. Kristina, mučenica	
25 T. Jakob, ap.; Krištof	
26 S. Ana, mati Mar. Dev.	
27 Č. Rudolf in tov., muč.	
28 P. Viktor, papež, m.	
29 S. Marta, devica	
30 N. 8. pobinkoštna	Lk 16, 1-9
31 P. Ignacij Lojola, sp.	

Iz bogastva maše

Molitve pri darovanju

DRAGOCENA KRI JEZUSOVA: Po teh božjih skrivnostih naj se približamo, prosimo te, k sredniku nove zaveze Jezusu; in nad tvojim oltarjem, Gospod nebesnih čet, naj znova poštopimo Kri, ki bolj govori kot Abelova.

MARIJINO OBISKANJE: Naj nam pomaga, o Gospod, da je tvoj Edinorojeni postal človek: kakor s svojim rojstvom iz Device ni zmanjšal materine neomadeževanosti, temveč jo je posvetil, tako naj nas po praznovanju njenega obiskanja reši naših grehov in napravi našo daritev tebi prijetno — Jezus Kristus naš Gospod.

ČETRTRA POBINKOŠTNA: Sprejmi naše darove, o Gospod, in daj se potolažiti, in milostno usmeri sebi našo voljo, čeprav je uporna.

SVETI CIRIL IN METOD: Ozri se na naše prošnje in darove svojih vernih, prosimo te, Gospod: da ti bodo prijetni na praznik tvojih svetnikov, nam pa da dosežejo tvojo prizanesljivo pomoč.

PETA POBINKOŠTNA: Bodi milosten našim ponižnim prošnjam, o Gospod, in sprejmi dobrotno te darove svojih služabnikov in služabnic: da bo vsem v zveličanje, kar so posamezni prinesli v čast tvojemu imenu.

ŠESTA: Bodi milosten, o Gospod, našim ponižnim prošnjam in sprejmi dobrotljivo te darove svojega ljudstva; in da bi nobena želja ne ostala neizpolnjena, nobena prošnja neuslišana, daj, da res dosežemo vse, za kar verno prosimo.

SEDMA: O Bog, vse različne daritve stare zaveze si dopolnil s to edino popolno daritvijo: sprejmi daritev svojih vdanih služabnikov in posveti jo z istim blagoslovom, kakor si posvetil daritev Abela, da bo v zveličanje vsem, kar so posamezni darovali v slavo tvojega veličastva.

OSMA: Sprejmi, Gospod, darove svoje radodarnosti, ki ti jih prinašamo: te presvete skrivnosti naj z močjo tvoje milosti posvetijo naše zemeljsko življenje in nas privedejo v večne radosti.

Zaprte duhovne vaje v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani. V času velikih počitnic bodo sledeči tečaji: Za žene in matere z dežele od 29. jul. do 2. avgusta.

Za dekleta od 12.—16. avgusta. Prijavite se čimpreje ali osebno ali pismeno Vodstvu Lichtenturnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg št. 8. Začetek zvečer prvega dne. Oskrbnina za vse dni Din 100.— Duhovne vaje bodo vodili preč. gg. misijonarji sv. Vincencija Pavelskega.

Z našega razgledišča

KAMNIK. V nedeljo 16. julija bo praznoval v Mekinjah ondodni č. g. župnik Viktor Čadež petindvajsetletnico svojega mašništva, srebrno sv. mašo. Vzornemu duhovniku in skrbnemu pastirju častitamo in mu želimo, da doživi še zlato in biserno sv. mašo. Častita mu tudi »Naš list«!

Čč. sestre uršulinke v Mekinjah so pridelile ob koncu šolskega leta lepo vspelo razstavo risb in ročnih del. Ravno tako tudi čč. sestre usmiljenke v Kamniku razstavo ročnih del in izdelkov ter risb otroškega vrta in zavetišča. Se vidi, da so šole, ki jih vodijo požrtvovalne redovnice na visoki stopnji napredka. Častitamo!

Homec. Dne 18. junija se je slovesno posvetila presv. Srcu Jezusovemu družina Gr. Repanšek, Homec št. 2. — 20. junija ob priliki dekanove vizitacije je bilo pri sv. maši prvič ljudsko petje; peli so šolski otroci pesmi »Oče večni v visokosti«, »Bodi nam pozdravljena«, »Usmiljeni Jezus« in »Ti, o Marija«, nazadnje blagoslov »Glasno zapojmo«.

IHAN. V veliki nevarnosti so bili v zadnjem času naši otroci. Skarlatinka se je kar hitro začela širiti. Nedelja 14. maja je bila prav lepa otroška nedelja, prvo sv. obhajilo otrok, pred mašo so pristopili tudi vsi drugi šolarji k mizi Gospodovi, popoldne so bili prvoobhajanci sprejeti v Marijin vrtec. Kdo bi bil takrat mislil kako srečo so imeli, da je vse lepo opravljeno.

Čez dva dni so že prvo odpeljali v bolnico, koncem tedna je prihajal rešilni avto in jih je odpeljal v Ljubljano. Največ boleznih je bilo na Mali Loki, pri Jurčku so umrli trije otroci, dva v Ljubljani, eden

doma. Tedaj se je pa začel povsod strah. Avto je kar prihajal. 3. junija je odpeljal zadnje, 17 jih je bilo vsega v bolnici. Šlo so zaprli s prvim junijem začasno za 14 dni, ker je bila pa še nevarnost, je bilo že takrat konec šolskega leta. Tudi po hišah so skrbno pazili, da bi se ne zanesla bolezen. To so porabili lizola, da je dišalo po sobah. Hvala Bogu, od binokosti ni bilo nobenega novega slučaja. Otroci so se začeli vračati iz bolnice. Kako se vse oddahne po taki nevarnosti.

STRANJE. Dne 18. junija je bilo pri prvem sv. obhajilu 33 otrok. Vsi so dobili lepe spominske podobice s pripombo, da so prvič pristopili k Gospodovi mizi v letu 1900 letnice zadnje večerje, kar je obravnaval tudi obhajilni nagovor. Dan je bil za otroke lep, pomenljiv, čeprav drugače silno moker in deževen.

Kriza pritiska čedalje huje. Apnenice so naložene, pa nočejo zagoreti. Čakajo kupcev. Upanje na pomoč londonske gospodarske konference smo izgubili. Je zraven preveč gospodov z avtomobili in drugim razkošjem. Od teh ljudi ne čakaj, narod mili, da pomagajo ti v stiski, v hudi sili...

MORAVČE. V nedeljo dne 9. julija bo daroval prvo sv. mašo v župni cerkvi v Moravčah njen rojak g. Fran Novak iz spoštovane Adamičeve hiše iz Priknice. Govoril mu bo g. Franc Osolnik beneficiat iz Podšentjurja pri Izlahah tudi domačin izpod Lámbarske gore. Koširjev gospodar pastiruje že od sept. 1916 od svoje nove maše iz prva kot kaplan na čemšeniku in nato kot ekspozit v Izlahah v isti župniji. — Zadnji novomašnik v Moravčah je bil g. Franc Klopčič, ki je zapel dne 8. julija 1928 prvokrat »gloria in exelsis«. Bil je kaplan v Kočevju in je pred kratkim odšel v Oslinico za župnega upravitelja. Julija 1914 je zapel novo mašo g. Ferdinand Prebil

iz Prekrija (Španov), ki je kot kaplan v Kranju umrl že 25. oktobra 1918, star šele 29 let. Toliko starost je dočakal tudi g. Jožef Lelč iz Vrhpolja (Mergusov). Kot kaplan je deloval v Šentjerneju na Dolenjskem (1919 — 1921), in v Šmartinu pri Kranju kjer je po nekaj mesecih moral zapustiti službo. Bolan je prišel domov, kjer ga je jetika položila k večnemu počitku dne 6. septembra 1923. Nedeljo dne 19. jul. 1908 je v Moravčah g. Valentin Tomc slovesno obhajal novo mašo, pri kateri mu je pridigal g. dr. Mihael Opeka, bivši moravški kaplan. G. Tomc opravlja službo kateheta na licejski osnovni šoli v Ljubljani od l. 1922 dalje. G. Andrej Orehek župnik v Strugah (20 let). Rojen v Kraščah pri Kavku je obhajal dne 16. julija 1905 novo sv. mašo, h kateri je povabil zlasti mnogo dijakov iz okolice. Istega leta meseca avgusta je v šempeterski cerkvi v Ljubljani opravil prvo sv. Daritev g. Nikolaj Jamšek iz Goričice (Podkalov). V mašnika posvečen je bil 25. julija 1905 v Mariboru in je bil župnik na Razborju, ko je vsled operacije zamrl svetu v ljubljanski bolnici l. 1923. Leto pozneje dne 12. julija 1906 se je posvetil oltarju P. Gregorij (Jožef) Cerar iz križniškega reda. Rodil se je pri Matetu na Gradišču in je od l. 1921 prošt in župnik — vikar v Metliki. G. Pavel Podbregar rojen sicer v Spod. Tuhinju, a je postal novomašnik domačin (Kižev). Lansko leto je dovršil v Rimu v zavodu sv. Jeronima visoko šolo za vzhodno bogoslovje in je bil kot duhovnik nameščen na Muljavi pri Krki. Prvo sv. mašo je imel na Vrhpolju dne 11. junija 1918. Teden pozneje na nedeljo 18. junija je v vrhpoljski cerkvi tudi slovesno obhajal prvo sv. daritev g. Jožef Pele. ki je pa žal že med pokojnimi. V zadnjih tridesetih letih je dala lepa morovška deset novomašnikov. Lepo število mašiljencev Gospodovih zlasti, če pomislimo,

Janez Langerholz:

Za denarjem

(Nadaljevanje.)

Kaj pa služba? Če bo odšel, jo bo izgubil. Tega bi pa ne videl rad zakaj po obračunu tam v Evropi bo moral spet nazaj. Rad ali nerad. Orožniki ga ne bodo vlačili po ječah. Njega, Dobraveca, ne! Natihoma bo prišel, nihče ne bo slutil, prepričal se bo o vsem, v nekaj dneh bo vse gotovo, potem pa nazaj, nazaj. . . Samo, če ga bodo sprejeli. Če jih ne bo na njegovo mesto stopilo deset drugih. Mogoče že čakajo, mogoče so že tu, kar pripravljani. Pa tudi tam bo prekrižal račune. Samo če bi jih mogel.

»Saj res!« je zaklical, da se je skoro samega sebe prestrašil. »Saj res! Čemu imam pa sina! Peter!« »Vojake je gotovo že odslužil. Zdaj je na varnem. Njega bom spravil sem. Zasedel bo moje mesto in ga bo lepo čuval, dokler se ne povrnem. Potem pa kakor bo hotel. Ali bo ostal tu, ali si bo pomagal drugam.«

Pisal je domov, kako je s Petrom. Če je doslužil, lahko pride za njim. Zaslužek je dober. Če so doma prestali brez fanta, ko je bil pri vojaki in ko ni ničesar prislužil, bodo tudi zanaprej lahko prestali brez njega. Če bosta oba služila, bo za hišo še boljše.

Domačim ni hotel odkriti svojih načrtov. S svojim prihodom jih je hotel iznenaditi. Tako se bo najlažje prepričal, kako gospodarijo z njegovim denarjem.

V duhu si je predstavljal, kako se bo vršil sprejem tam doma.

Kar naenkrat nepričakovano se bo pojavil na domačem pragu.

»Pa nisi nič pisal. Kar tako prideš,« ga bo pozdravila žena.

On pa jo bo pogledal z enim samim pogledom, kakor bi ji hotel prodreti v dno duše in ne bo nič rekel. Ta pogled mu bo povedal vse. Žena bo zatrepetala, prebledela in zardela, potem bo začela nekaj jecljati, kakor bi iskala besedi. Otroci bodo zaslišali njegovo besedo in se bodo poskrili. Tako bo zvedel za vse. Potem pa bo vsem skupaj začel ispraševati vest, da se bo kar kadilo.

Kje je potrdilo, da je dolg poravnal, kje hranilna knjižica, sanje in zaklad njegovih žuljev, kje vsa nedeljska in praznična obleka, kje še to in drugo.

Presenetil jih bo in tako bo najlažje prišel na sled vsemu, v čemur govore pisma skrivnih, nepoznanih prijateljev. O, to bo obračun!

Peter in domači prejeli očetovo pisanje in sin bil je pripravljen pohiteti za svojim očetom. Toliko preje bo denar skupaj in potem bo družina spet doma, spet skupaj, spet srečna in vesela in zadovoljna. Začel je iskati pra-

vic za Ameriko in iz onega blaženega sveta mu je oče poslal vozni listek in zagotovilo, da ima delo zanj že dobljeno.

Prišel je dan, ko sta se našla na tujih tleh oče in sin. Gledala sta se iz obličja v obličje, čudno jima je bilo pri sreči, vse drugače kakor bi bilo snidenje na domačem pragu.

Pozdravov in naročil ni bilo ne konca in ne kraja. Peter mu je pripovedoval, kako je doma, kako gospodarijo, koliko so že popravili, kako se dom dviga krepki in raste. Pravil mu je o sosedih, o sorodnikih...

Čudno je gledal Dobravec. In v duši so mu vstajale misli: Kdo pravzaprav laže? Ali nepoznani prijatelji ali sin? Komu bi verjel? Ali ga ne mislijo domači voditi za nos? Ali ne bodo tako še lažje brezvestno gospodarili z njegovimi težko prigaranimi žulji?

»Peter povej mi popravici, kako je doma. Resnico govori svojemu očetu!

Začuden ga je Peter pogledal.

»Tako je, kakor sem vam povedal. Kmalu bo naša hiša med prvimi v vasi.«

»Fant, ali mi upaš pogledati voči?«

»Zakaj pa ne?«

Občudoval je Dobravec predrznost svojega sina. Seveda sin nič ne ve, da ima oče dokaze v rokah, ki mu govore drugače. Ali naj stopi z njimi na dan? Ali naj pove sinu, da mu je vse znano, kako doma gospodarijo?

da razen treh, ki so prezgodaj umrli, vseh ostalih sedem vzorno udeleževali, ob nedeljah se vsak dan pridno udeleževali, ob nedeljah škofiji, v vinogradu Gospodovem.

BLAGOVICA. Mesec majnik smo prav lepo preživeli. Šmarnične pobožnosti smo se vsak dan pridno udeleževali, ob nedeljah smo pa imeli poleg tega še kako posebnost.

Zelo lepa pobožnost je bila v nedeljo 14. maja, ko se je vršil slovesni sprejem otrok v Marijin vrtec. Lepo je bilo gledati nedolžne otroke; kot angeli so korakali v sprejmu iz cerkvene dvorane v cerkev. Na čelu je šla dekliška Marijina družba z zastavo. V cerkvi se je lepa slavnost šele začela. Z lepo pesmico, »še gori ljubezen« so otroci hoteli pokazati, da res ljubijo in častijo božjo mater, kateri se želijo izročiti v varstvo. Poleg domačega g. župnika smo pri oltarju videli še gg. župnika iz Češnjic in Krašnje. Najprej je g. župnik Pavel Perko iz Češnjic imel lep govor. Prav preprosto in lepo je razložil pomen Marijinega vrta. Po govoru je bilo sprejetih 75 dečkov in deklic pod Marijin plašč. Za slovo so otroci na koncu zapeli nekaj kitic Marijinih pesmic pred Marijinim oltarjem tako srčno, da so se staršem zarosile oči. Da pa bo ta lepa družba rodila vedno lepše sadove, pa polagamo staršem na srce, da poleg skrbi za svoja polja in njive skrbijo tudi za duše svojih otrok; skrbno naj plevejo iz njih duš plevel in sadijo vanj sadove lepih čednosti. Ta trud bo že na svetu obilno poplačan, ker bo kot sad tega v družinah vladala sloga in mir, še večje plačilo bo pa na onem svetu v družbi naše ljube matere Marije pri Bogu v nebesih. — V nedeljo 21. maja je vprizorila tukajšnja dekliška Marijina družba dve zabavni igri: »Dve leti« in »Kaznovana nečimernost.« Prav dobro so se dekleta odrezala s svojimi dolgimi nosovi. Se večkrat nas razveselite s takimi vzgojnimi igrami! Ker bivšemu Prosvetnemu društvu za enkrat še

ni dovoljeno prirejati iger, pa naj Marijina družba, ker ljudje tako žele, večkrat priredi kako igro in s tem poskrbi za pošteno zabavo in poglobitev verske izobrazbe, kar bo tudi v korist državi. — Zadnjo nedeljo maja smo imeli prvo sveto obhajilo naših malih. Dvajset jih je prvokrat prejelo Jezusa, Gospoda Boga v svoje otroško srce. — Ljudsko petje pri nas kar dobro napreduje, posebno pri petih litanijah že prav lepo odpevajo. Ljudje, le korajžjo in vedite, kdor enkrat poje, dvakrat moli! — Dne 19. maja je umrla Neža Plahutnik. Bila je članica Dekliške Marijine družbe in zato je imela zelo lep pogreb. Draga Neža, ki si veliko trpela v življenju, posebno zadnje leto, počivaj v miru pri Bogu!

ŠT. GOTARD. V nedeljo 11. junija je bila lepa cerkvena slavnost prvega svetega obhajila. 22 otrok je prejelo v svoje srce evharističnega Jezusa. Obenem so pristopili k Gospodovi mizi vsi drugi šolski otroci in tudi nekateri starši prvobhajancev. Da so se otroci lepo vrstili pri obhajilni mizi, zato sta preskrbela g. šol. upravitelj in gč. učiteljica za kar se jim lepo zahvalimo za njun trud. Isti dan popoldne so prišli zopet otroci v cerkev v velikem številu. Takrat je bil govor in sprejem otrok in 2. in 3. šolskega leta v Marijin vrtec. — Med farani vlada veliko zanimanje za romanje na Sv. Višarje, ki ga priredi škofijski odbor kat. akcije v Ljubljani. Do sedaj se jih je prijavilo 22. Ko bi ne bilo tako hude denarne krize, bi se število najmanj podvojilo. Vsak, ki je bil že enkrat na Sv. Višarjah priznava, da ni nikjer na božji poti tako lepo kakor gori. Med letošnjimi priglasenci je tudi en mož, star 66 let, ki je v svojem življenju šel peš na Sv. Višarje že 24 krat. V zavesti stare obljube hoče tudi letos romati k Višarski Materi Božji. — Cerkevni pevski zbor želi sodelovati pri biserni maši g. nadškofa dr.

Ali si zavarovan — pravilno? pri domačem zavodu?

NAŠA

domača slovenska zavarovalnica je VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Zavaruje: požar, vlom, nezgode, zakonito jamstveno dolžnost, zvonove, steklo, avtomobile, vodi vse vrste življenjskih zavarovanj in posmrtninsko zavarovanje »Karitas«.

Pojasnila in nasvete daje

Ivan Lazar

orožn. komandir v p., DOMŽALE

Jegliča na Stadionu v Ljubljani. Pevske vaje se že vrše. — Med našimi fanti se je začelo novo gibanje. Osnovali smo fantovski odsek kat. akcije dne 28. maja. Pristopilo je lepo število mladih fantov.

Peče. Kakor po navadi vsako leto je bil tudi letos v Binkoštih romarski shod na Limbarski gori. Kakor po navadi vsako leto, so se tudi letos Binkoštni ponedeljek celi popoldan vračali mladi pari skozi Peče proti Vačam, Sveti gori, Izlakam in proti Kolovratu. Kakor po navadi vsako leto, se tudi letos žalostno vprašujemo, ali je Binkoštni ponedeljek na Limbarski gori ob 10 uri še shod romarjev, ali je samo še shajanje mladih parov. Kakor skozi Peče, tako so se vračali ti mladi pari tudi po Črnem grabnu proti št. Ožboltu in Trojanam. Žalostno, toda resnično.

Ne! Ne bo. To bi ne bilo modro. Sin naj živi v veri, da mu oče verjame. Oče bo pa hodil svoja pota.

Še bolj čudno je pa pogledal sin, ko je naslednje jutro bilo očetovo stanovanje prazno. Oče je odšel. Noč ga je vzela in nihče ni vedel povedati, kam ga je zaneslo.

In nič manj čudno niso čez nekaj tednov gledali doma. Ljudje so pripovedovali, da so videli Dobravca zdaj v Loki, čez nekaj dni v Kranju in spet v Ljubljani. Le domačih ga nihče ni videl. Pač pa so imeli v rokah Petrovo pismo in v njem je bilo pisano, da je oče izginil od tam, pa da nihče ne more vedeti, kam.

Ali je torej res oče tu, v domovini, ali je le njegov duh? In zakaj se domačim izmika?

VI.

Dobravec je bil slabe volje.

Vrnil se je. Opazoval je vse življenje na domu najprej skrivaj; ko se pa ni mogel več prikrivati, je stopil očitno na plan. Obleka ga je za nekaj časa prikrivala ljudem, govornica ga ni mogla. Kakor je zinil, so mnogi njegovi znanci spoznali v njem nekdanjega Dobravca.

Jezilo ga je, ker je videl in spoznal, da je nasedel prikritim prijateljem. Ko bi jih mogel najti, to bi si jih privoščil! A kako! Kjer je poskušal

vrtati, kjer je napeljeval besedo na razmere v njegovi hiši za časa njegove odsotnosti, povsod mu je donela na ušesa samo hvala in pohvala. On da je pridno služil in pošiljal, doma da so žena in otroci skrbno gospodarili in s svojo spretnostjo dvignili dom na noge, tako da bo Dobravec zdaj eden prvih gospodarjev, če ne naravnost prvi.

Hvala mu je sicer prijetno božala srce in dušo, lov na skrivne prijatelje, katerih ni mogel zasačiti, ga je pa jezil. On, ki je bil v Ameriki, tej čudoviti deželi sveta, ki je toliko videl, toliko novega bral in slišal, pa ni mogel najti tistih, ki so ga pod krinko ljubezni iztrgali iz objema sreče, iz obilice zasluzka in ga vrgli nazaj v te kraje garanja in trpljenja! Ne, to je že preveč!

Jeza se je morala nekam izliti. Ker je ni mogel bruhniti tja, kamor je bila namenjena, so jo toliko bolj čutili njegovi domači. Nobena stvar mu ni bila všeč. Vse preveč domače, hribovsko, nič ameriškega, svetovnega. Domače navade, domača noša, domača beseda, domača pobožnost: vse mu je bilo na poti.

»Kako je čuden naš ata!« so tožili otroci materi.

»Pa tako smo se ga vedno veselili; zdaj pa ne mara nič za nas,« se je čula tožba iz drugih ust.

Vedeti in dognati pa nihče ni mogel, kaj pravzaprav očeta grize.

Tako po ovinkih se ga je lotila žena. Precej besed je poteklo med obema, preden je spravila iz sebe: »Janez, zakaj si tak?«

»Tak, tak! Kakšen tak?«

»Saj vem, da ti ne čutiš; mi pa čutimo. Otroci me vsak dan vprašujejo, zakaj nič ne maraš zanje. Zakaj jim ne daš prijazne besede? Zakaj se ne veseliš z njimi? Tako težko so te čakali, toliko so o tebi govorili, v vsakem pismu so te pozdravljali. Zjutraj je bila prva misel, kaj dela naš ata, zvečer so vpraševali, kje si in kaj misliš; zdaj pa hodi z njimi samo ena misel: zakaj si tako čuden?«

»Dolga pridiga. Ali je še ne bo konca?«

»Ni pridiga to. Samo to bi ti rada povedala, da nas je Amerika precej ločila. Dom naj nas pa spet združi.«

»To jaz hočem, pa vi nočete. Nočete me razumeti.«

»Janez, vsi te imamo tako radi.«

»Nikar mi ne pravi.«

»Če je pa res.«

»Dosti mi je te vaše ljubezni. Saj vidim, da me vsi tako težko gledate, še težje, kakor kačo v cvetju.«

»Tako praviš. Pa sam veš, da ni res, kar govoriš.«

»Govorim, kakor vidim in kakor čutim.«

Blagoslovitev 'Gasil. doma' na Homcu

Lep primer požrtvovalne delavnosti, s katero naše ljudstvo ustanavlja in podpira gasilna društva, nam kaže gasilno društvo na Homcu pri Kamniku. Ustanovljeno je bilo šele v letu 1920, pa si je že v poldrugem letu svojega delovanja nabavilo novo motorno brizgalno. Pod vodstvom svojega

vnetega in požrtvovalnega načelnika bivšega župana Gregorja Repanška je prišlo zbirati nova sredstva za zidavo lastnega doma. Gasilci so se udeleževali tudi na prosvetnem polju in s prirejanjem iger večali svoj fond za dom.

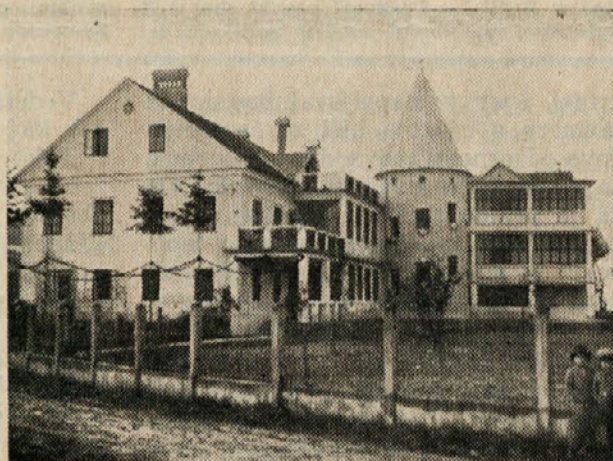
Letos v maju so že postavili temelje novemu domu in v kratkem je bila lepa stavba pod streho. Zemljišče je prepustil društvu načelnik g. Repanšek, člani in podporniki društva pa so radi s kulukom pomagali pri delu. Novi Gasilski dom stoji tik ob cesti, skoraj na križišču cest Kamnik — Ljubljana in Mengeš—Radomlje in je prav lepa stavba.

K otvoritvi in blagoslovitvi doma, ki je bila to nedeljo popoldne, se je zbralo izredno veliko število gasilcev vseh okoliških društev in občinstva iz bližnje in dalne okolice. Po litanijah, katerih so se udeležili vsi gasilci, se je formiral proti gasilnemu domu dolg sprevod, v katerem so korakale narodne noše, mengeška godba pod vodstvom kapelnika g. Liparja in okrog 120 uniformiranih gasilcev z župnim praporom — s praporom gasil. društva iz Komende. Slovesnost blagoslovitve doma je otvoril pevski zbor, po pozdravu župana g. Petra Pirca in načelnika gosp. Gregorja Repanška je domači župnik g. Franc Govekar blagoslovil dom. Kumovala sta gospa Franciška in g. Janez Koželj.

Po slovesnosti se je razvila na Repanškovem vrtu ob gasilnem domu pristrčna zabava. Homški gasilci in njihov agilni načelnik pa zaslužijo za svoje vneto delo največje priznanje!

(Slovenec, 27. jun. 1933).

Dom duhovnih vaj v Mali Loki pri Domžalah

Nova kapelica je bila blagoslovljena 17. novembra 1932 ob obilni udeležbi domačinov in povablencev. Cerkevno opravilo je opravil prevzvišeni gospod škof dr. Gregorij Rožman. Osem dni po tej slovesnosti so se pričele duhovne vaje (številka v oklepaju pove število udeleženk):

1. Žene 26.—30. nov. (31); čg. Luskar.
2. Dekleta 3.—7. dec. (29); čg. Evgen, cist.
3. Dekleta 17.—21. dec. (45) s dr. C. Pot.
4. Gospodične 27.—31. dec. (27); dr. Snoj.
5. Žene 14. — 18. jan. (22); čg. Evgen, c.
6. Dekleta 28. jan. — 1. feb. (32); čg. Lusk.
7. Dekleta 18. — 22. febr. (43); dr. Snoj.
8. Dekleta 4. — 8. marca (35); čg. Evgen.
9. Žene 24. — 28. marca (49); čg. šavelj.
10. Dekleta 8. — 12. apr. (33); čg. Luskar.
11. Dekleta 10. — 14. jun. (17); čg. Evgen.

Udeleženke so prihajale iz bližnjih in daljnjih krajev in sicer: Kamnik, Vrhnika, Pluhovgradec, škofja Loka, Stična, St. Jošt, Boh. Bistrica, Ziri, Logatec, Cerklje, Buhoval, Vel. Lašče, Sv. Gregor, Ljubljana, Ihan, Logatec, Tržič, Medvode, Bukov Vrh, Ihan, Logatec, Tržič, Medvode, Bukov Vrh. Samostan v Mali Loki.

V »Domu Brezmadežne« bodo v poletnih mesecih zaprte duhovne vaje in sicer:

- od 12.—16. avgusta, za dekleta,
od 4.—8. julija, za gospodične
od 31. julija — 4. avgusta za gospodične
od 15.—19. julija za gospe
od 7.—11. septembra za žene

VELIKA IZBIRA

kamgarnov, ševjotov, štofov, blaga za ženske obleke in perila, svile in svilenih rut v novih vzorcih, galanterije in drugega

po zmerni ceni pri Jos. Senica, Domžale

podružnica Moste pri Komendi

prav tam ugodno kupite stalno sveže specerijsko blago, steklo in porcelan, železo in železnino vseh vrst, cement in drugo.

† Marija Repanšek

9. junija je umrla v Kamniku, znana Repanškova mama. Hitro in tiho je odšla, skoro brez slovesa in zapustila tri sinove, hčerko in moža. V nedeljo 11. junija se je vršil pogreb na Zale. Pred hišo se je zbralo mnogo občinstva, med katerimi smo opazili gosp. dr. Žvoklja s soprogo, gospo ing. Remčevu z Duplice itd. Pomnoženi cerkveni zbor je zapel pod vodstvom g. Lavriha tri nagrobnice. Zadnji trenutek je prispel najstarejši sin Ivan, ki se nahaja v Skoplju pri vojakih. Ganljivo je bilo, ko so pred hišo krsto odprli, da je vojak poslednjikrat videl mrtvo mater. — Pri odprtem grobu se je vlč. g. dekan Matej Rihar v vznešenih besedah spominjal pokojne, njene skrbnosti za dušno življenje, katero je črpala iz vsakdanjega prejetanja sv. obhajila. Povdarjal je njen lep vzgled, da je mogoče tudi pri obilni zaposlenosti dobiti čas za cerkev in molitev. Njeno delo in molitev je Bog blagoslovil v družini, katero je vzgojila v krščanskem duhu. — Dva sinova sta ravno tiste dni maturirala, prvi je dovršil gimnazijo, drugi pa trgovsko šolo.

Dobra mati naj počiva v Bogu, družini pa tudi »Naš list« izreka iskreno sožalje!

Vsem,

ki so nam ob smrti naše mame pomagali, nas tolažili, za cvetje in petje, za govor pri odprtem grobu, za spremstvo na zadnji poti se iskreno zahvaljujemo.

Žalujoči Repanškovi.

Nabirajte!

zdravilna zelišča:

Češminovo lubje (od korenin)

Krhlikovo " " "

Cvetje: bezgovo in lipovo

Rženi rožički

Podleskovo seme

Vse blago mora biti lepo suho, korenine oprane brez vlaken, cvetje mora biti svetlo in v senci sušeno.

Vse to kupuje tvrdka

Anton Stergar, Kamnik

Istotam stalna zaloga:

koruze, umetnih gnojil, strešne zarezne cement. opeke, oglja ter vse drugo blago špecerije!

OTROŠKI KOTIČEK

PIŠE STRIČEK MATIČEK

Evharistični kongresi.

Otroci! Ali veste kaj so to »kongreski«? Ta beseda pomeni shod ali zbiranje ljudstva na kakem kraju. In take shode v počesčenju Jezusa v sveti hostiji ali presvete Evharistije — evharistične shode smo imeli v Kamniku in Domžalah in bo še avgusta v Šmartnem v Tuhinju in potem tudi v moravški dekaniji. — Tudi otroci so šli v sprevedih in počastili Jezusa v sveti hostiji. Kako so otroci lepo molili! In kako lepo prepevali! Jezus je bil vesel. Dokler boste Jezusa radi imeli in se pri njem zbirali, boste ostali dobri. V tej številki »N. lista« Vam hoče povedati striček lep zglede ljubezni do Jezusa — o malem Tarciziju. Sploh celi kotichek samo o Evharistiji.

Tebe molim Jezusa.

1.

Tebe molim Jezusa,
v hostiji tu skritega,
vse veselje in vse želje
srca mojega.

2.

Z angeli te tu slavim,
molim, hvalim in častim;
Jezus mili, v vsaki sili
k tebi pribežim.

3.

Jezus, o prijatelj moj,
blagoslov daruj mi svoj:
Z mano bodi in povsodi
mi ob strani stoj.

4.

Ko večer se mi stori,
dan življenja se stemni,
takrat tudi se ne mudi:
Dušo sprejmi ti!

Moja sveta hostija.

1.

Gledam jo...
V ciboriju zlatem počiva
vsa moja nebesa skriva
ena sveta hostija.
Preden ugasnejo zvezde neba,
preden užgo se robovi gorā,
moja bo hostija sveta.

2.

Molimo jo...
Od vekov namenjena zame,
da božjo ljubezen m̄ vname
ena sveta hostija.
Serafi bodo strmeli pred njo,
angelom bo odreklo nebo...
moja bo hostija sveta.

3.

Ljubim jo...
Saj hrani mi morje radosti,
ena sveta hostija.
Vzemite vso zemljo, vso njeno prelest,
pustite mi eno, le eno posest:
moja je hostija sveta.

Tarcizij.

V Rimu je bilo nekoč zaprtih v ječah mnogo kristjanov. Vsi ti so bili obsojeni da umrjejo za Jezusa. Tedaj je mašnik Dionizij maševal skrivaj v votlini pod zemljo in vsi ti zaprti kristjani so želeli prejeti sv. obhajilo. Toda kdo bo nesel Jezusa v ječo? Pot do ječe je bila dolga in pogani so skrbno pazili, da ni kakšen duhovnik prišel v ječo, da bi ujetnike obiskal. Gorje, če bi katerega zasačili s sv. hostijami! Takega bi bili ubili, sv. hostije pa bi poteptali v prah.

Kdo bo nesel Jezusa ubogim kristjanom v ječo? Sv. hostije so ležale na oltarju in mašnik se je oziral okrog, da bi koga našel.

Preden je mogel kdo drugi pristopiti, je brž pokleknil k mašnikovim nogam mlad ministrant Tarcizij, ki je pri sv. maši stregel. Stegnil je roke k mašniku, da bi mu mašnik Jezusa položil nanje. Njegov obrazek je bil tako lep in nedolžen kot kakšnega angelca. Njegove nedolžne oči so prosile, kar zahtevale so, da mu mašnik dá Jezusa.

»Ali, dečko, ti si premlad,« je rekel mašnik prijazno.

»Prav zato, ker sem mlad, mi ne bodo pogani nič storili. Ne bodo se domislili, da jaz nosim Jezusa; zato me bodo tudi v ječo pustili. O, kako se veselim te časti! Milo prosim, sveti oče, ne odreči mi te časti!«

Dečku so prišle solze v nedolžne očke in njegova lica so kar žarela od pobožnosti.

Hrepenče je stegoval roke in tako prisrčno prosil, da se mašnik ni mogel več ustavljati. Prijel je svete hostije, ki so bile zavite v belo platno in potem še v drugo blago, in jih položil dečku na roke, rekoč:

»Pomni, Tarcizij, kakšen zaklad sem ti zaupal! Ogiblji se po poti trgov in ljudi in pazi, da ne dobe pogani svetega v roke! Ali boš dobro varoval sv. Telo Jezusovo?«

»Rajši umrjem, kot da bi izročil poganom svojega Odrašenika in Boga,« je rekel Tarcizij in skrnil sveti zaklad na prsa pod svojo obleko...

Veselo je hitel ministrant Tarcizij po ulicah mesta Rima in se izogibal skrbno ljudi. Na obrazu mu je sijala sveta resnoba in pobožnost, zakaj zavedal se je, da nosi na prsih Jezusa.

Ko je šel mimo velike hiše, je stopila iz nje gospa. Ta gospa je bila zelo bogata, otrok pa ni imela. Ko je zagledala Tarcizija, se ji je zelo dopadel, ker je bil tako lep in ljubeznjiv. Stopila je predenj in ga ustavila rekoč: »Počakaj no malo, dragi dečko! Kako ti je pa ime in kje stanujejo tvoji starši?«

»Tarcizij mi je ime; staršev pa nimam, ker sem sirota,« je odgovoril deček in se nasmejal. »Nimam doma. Jaz sem doma pri Nekom, o katerem pa ti ne bi hotela slišati.«

»No, potem pa stopi v mojo hišo, da se boš spočil. Nekaj ti bom povedala. Oh, če bi bil ti moj otrok!«

»Mudi se mi, gospa! Ne utegnem stopiti v vašo hišo. Izvršiti moram važno in sveto naročilo.«

»Potem pa mi obljubi, da prideš k meni jutri; vidiš, to le je moja hiša.«

»Če bom še živ, pridem,« je rekel deček z angelskim nasmehom in stekel urno naprej.

Gospaj se je deček tako dopadel, da je še dolgo gledala za njim. Končno pa je odšla za njim, da bi videla kam gre.

Med tem pa je ministrant Tarcizij tekkel, kar je mogel. Na gospo je že pozabil, zakaj on je mislil samo na Jezusa, ki ga je nosil na prsih. Pritekel je na trg, kjer so se prav otroci usuli iz šole. Takoj so se hoteli igrati.

»Ravno eden še manjka za našo igro. Kje ga bom našli?« je rekel eden od šolarjev.

»Suša!« je zaklical drugi, »glejte tam gre Tarcizij, ki ga že dolgo nisem videl. On se rad igra. Tarcizij, pojdi se z nami igrati!«

»Ne morem, Petilij! Zdajle res ne morem. Imam važno naročilo!«

»Pa moraš!« je zavpil tisti, ki je prvi govoril. Bil je to močan, pretepaški fant. Zgrabil je ubogega Tarcizija za ramo. »Takega izgovarjanja ne trpim! Takoj stopi sem in se igray!«

»Lepo prosim,« je milo rekel Tarcizij. »Moram iti!«

»Ne, pa ne!« je zavpil fant. »No, kaj pa tiščiš tu na prsih? Pismo? To se ne bo pokvarilo, če se pol ure z nami igraš. Daj ga meni, da ga shranim do konca igre!«

Fant je zgrabil po Tarcizijevem zakladu.

»Ne, ne!« je zaplakal Tarcizij in se ozrl proti nebu.

»Zdaj sem pa res radoveden,« se je zarežal fant sirovo, »kaj stiskaš tako skrivnost na prsih.«

Začel je sirovo grabiti po zakladu, katerega je Tarcizij tiščal z obema rokama na prsih. Okrog dečkov so se začeli zbirati ljudje in so radovedno povpraševali kaj je. Niso razumeli, čemu tega dečka, ki s prekrižanimi rokami nekaj tišči na prsih, ti šolarji tako sirovo sujejo in pretepevajo. Oni fant je bil poklical še tovariše na pomoč, da bi Tarciziju pogledali, kaj ima na prsih.

Vse zastoj. Deček je ostal miren. Nič ni jokal, ali klical na pomoč, samo trdno je tiščal roke na prsih, da bi varoval Jezusa, ki ga je nosil na prsih.

»Kaj to pomeni? kaj to pomeni?« so se izpraševali ljudje, Tedaj je prišel mimo neki človek, ki je ljudem to le povedal: »Vsi se izprašujete, kaj to pomeni. To-le pomeni: Ta deček je kristjan; na prsih pa nosi krščanske skrivne reči. Če hočete videti te skrivnosti, ga boste morali krepko premikastiti, ti ljudje so trmasti.« Zaničljivo je zamahnil z roko in šel.

Pogani so postali radovedni. Hoteli so vedeti, kakšne so krščanske skrivne, svete reči. Hoteli so se iz njih norčevati. Od vseh strani so kričali Tarciziju, naj pokaže, kaj nosi.

»Nikdar, dokler diham,« je rekel odločno.

Neki kovač ga je nato tako močno udaril, da se je ubogi Tarcizij zgrudil na tla. Teči mu je začela kri. Pogani so tedaj postali divji. Začeli so tolči vseprek po ubogem dečku. Ves je bil že pokrit z ranami in marogami, toda svetega zaklada ni spustil; njegove roke so krepko držale Jezusa na prsih. Toda ljudje so mu hoteli na vsak način iztrgati iz rok Jezusa, zato so se vedno bolj zgrinjali okrog njega. Tedaj pa so začeli nenadoma bežati narazen. Močan vojak je prihitel in razgnal ljudi narazen. Potem je pokleknil k dečku, ki je ležal ves krvav na tleh. Vojaku so prišle solze v oči, ko je mehko prijel dečka in ga vzel v svoje naročje. Prijazno ga je vprašal: »Ali so te hudo, Tarcizij?«

»Nič ni hudega! Veš, Kvadrat, jaz nosim Jezusa na prsih,« je rekel deček s slabotnim glasom in odprl za trenotek oči.

Vojak je z vsem spoštovanjem nesel mladega mučenca na svojih rokah; saj ni no-

sil samo mladega junaka, ampak tudi samega Jezusa. Tarcizij je zaupno položil vojaku glavo na prsi, toda njegove roke so še vedno stiskale na prsni sv. hostije.

Tedaj pa je po ulici priletela ona gospa, ki je šla za Tarcizijem. Ko je zagledala Tarcizija, vsega okrvavljenega v vojakovem naročju, je zatrepetala in rekla:

»Kaj, ali je mogoče! To je vendar moj lepi Tarcizij, ki sem ravnokar govorila z njim. Kdo je to storil?«

»Gospa, tega je bil deležen, ker je kristjan!«

Prav tedaj je, odprl Tarcizij oči, se gospej nasmehnil in nato v vojakovem naročju izdihnil svojo dušo.

Ta pogled je gospo tako presunil, da je postala kristjanka.

Pobožni mašnik, ki je bil dal Tarciziju Jezusa, da ga nese ujetnikom, je nato s solzami v očeh vzel s Tarcizijevih prsi Jezusa, ki ga je ta deček tako zvesto varoval, da je rajši dal svoje mlado življenje, kakor pa da bi Jezusa svojega odrešenika izročil pogonom, da bi ga zaničevali in oskrunili.

Jezus je zato Tarcizija tako poplačal, da sme biti zdaj vedno čisto blizu Jezusa v lepih nebesih in vsi, ki tu na zemlji Jezusa v sv. hostiji tudi tako ljubijo, kot ga je Tarcizij, bodo prejeli od Jezusa tudi takšno plačilo v nebesih.

Stričkova pošta.

Počitnice so tu in striček je mislil, da bo otroška pošta zaostala. Nekateri otroci morajo pomagati na polju; drugi pasejo na paši, tretji zopet redko pridejo do peresa ali svinčnika, da bi stričku pisali. Pa vendar ne nehajo pisati in stričku svoje želje povedati. Prav je tako! Tudi med počitnicami si ostanimo zvesti! Vi stričku — in striček Vam! Vi pišete — striček pa odgovarja!

Lipovšek Rozalka in tovarišice, — št. Gotard, pišejo: »Dragi striček! Lepa hvala za pisemce! Ali veš, da smo te takoj »pogruntale«? Gotovo se spomniš, kdo je govoril z Ivanko Kos tam gori na hribčku, kdo je dal Mariji Kralj pomarančo in kdo je šel mimo Lahovih na Limovce? O, nismo te pozabile, ne! Vedno se Te radi spominjamo in se velikokrat pogovarjamo o Tebi. Vsak dan ogledujemo česnje, če bodo kmalu zrele. Takrat pa le pridi. Se že sedaj kregamo, kdo jih bo smel dati. Ampak zadnjič je bilo pri nas smešno! Ko bi Ti videl, kako smo tekle po »Naš list.« Vsaka je hotela imeti svojega. Gospod Drago in gospodična Slavica v trgovini sta se pa tudi smejala od zadovoljstva, ker sta tako hitro razprodala vse številke, ko jih morata navadno še ponujati. Tudi uganko smo uganile. No, ali nismo pridne? Te lepo pozdravljamo« — Striček navadno stavi v koticu po eno uganko, ve ste pa njemu v

tem pismu stavile kar tri! Pa jih bo težko rešil. In če bi jih, mu boste zagotovo poslale en koš češenj. Z Ivanko je že mnogo ljudi govorilo; Marija je že veliko pomaranč pojedla; in mimo Lahovih pa hodijo menda ljudje iz Limovc k sveti maši v št. Gotard in otroci v šolo. Ali je prav tako? Pravite, da ste pridne. Da bi se o tem prepričal, bi moral striček videti Vaša spričevala in vprašati Vašo gdnico učiteljico. Ali imate kaj odličnih? Pa pozdravite od strička g. Dragota in gdnico Slavico. Le rade hodite v trgovino — pa ne po cukerkice, ampak po »Naš list«!

Ivan Šušteršič, Mengeš. Pesemca prvoobhajancev se Ti dopade. Pred dvema leti si bil tudi ti prvoobhajanec. Praviš, da je bil to tvoj naj srečnejši dan. Pa tako srečen si lahko vsak dan, ker si blizu cerkve in Jezus prav rad k tebi pride, samo sprejmi ga!

Danica Cerar, Domžale. Sedaj sem doma. Nisem več v bolnici. Noga me še boli. Še ne morem hoditi. Upam, pa da bo v 14 dneh dobro. Takrat vas pa pridem obiskat. — Prav! Le pridi! Kmalu ozdravi! Za novo mašo preč. gospoda brata boš že zdrava. Striček moli za tebe.

Marija in Julka Beden, Vir. Vidve sta pa prav pridni dopisovalki in reševalki ugank. Striček upa, da Vama bo gospod žreb tudi naklonjen. Drugi pridejo pa prihodnjic na vrsto.

Nada Zupan s Čemšenika piše stričku: Dragi Striček Matiček! Vprašal si me, kje je tisti kraj, kjer sem Te videla. Gotovo ne veš. Zato Ti povem kar na tihem, da ne bodo drugi slišali. Tisti kraj se imenuje Dobrljevo pri Čemšeniku. Te iskreno

pozdravlja Nada Zupan, Čemšenik. — Striček prav dobro ve za tisti lepi kraj, ki se imenuje Dobrljevo pri Čemšeniku. Tam je tako lepo, da bi se striček čez vroče poletne mesece kar tam naselil. Lepo Te pozdravlja Tvoj Striček.

Uganke:

Rešitev ugank:

- I. Marjetica
- II. Rosa

Rešili so: Vinko in Lojzek Lavrinc, Peče; Lipovšek Rozalka, Kos Ivana, Kreča Pavla, Kralj Marija vse iz št. Gotarda; Julka in Marija Beden, Vir; Mihelca Stupica, Podrečje; Ivan Šušteršič, Mengeš; Danica Cerar in Ernest Oberwalder, Domžale. Nagrado dobijo: Lipovšek Rozalka, št. Gotard; Ivan Šušteršič, Mengeš; Vinko Lavrinc, Peče.

NOVA UGANKA

Pred obhajilom.

1. Pri — pod — pri
— — zus, — Gos — 3.
2. di, — Je — di.

Pet rešilcev ugank, ki pravilno rešijo to uganko, dobi od strička lep dar.

Pridni

stričkovi bravci
širijo »Naš list«!

Pri nakupu blaga za obleke

se Vam izplača vožnja v Ljubljano,

ako pri tvrdki R. Miklauc nakupite blaga za Vas in za Vašo družino, kjer imate veliko izbiro modnih kamgarnov in sukna za moške, finega svilenega, volnenega in perilnega blaga za ženske obleke in plašče ter blaga za osebno in posteljno perilo po priznanih nizkih cenah.

R. MIKLAUC
»PRI ŠKOFU«
LJUBLJANA
Lingarjeva ulica 3
Pred škofijo

Tvrdba obstoja že preko 60 let.

Hranilnica in posojilnica v Kamniku

reg. zadruga z neom. zavezo — v lastni hiši Šutna 22 (blizu postaje)

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodneje.

Vloge, vložene v gotovini po 1. juliju 1932, izplačuje na zahtevo vsak čas in v polnem znesku

Slovenskim katoličanom!

V letošnjem letu ves katoliški svet praznuje 1900 letnico odrešenja človeškega rodu. Devetnajststoletnica je Kristusove smrti na križu, postavitve zakramenta sv. Rešnjega Telesa, ustanovitve sv. Cerkve, zmagovitega vstajenja Kristusovega. Zato naj bo po želji naših škofov celo leto v luči teh dogodkov. Želja škofov pa je gotovo želja vseh resničnih katoličanov. Zato bomo posebno v tem letu, v teh zbeganih, nemirnih in težkih razmerah, v svojih srcih utrdili vero do Kristusa, ki med nami v zakramentu sv. Rešnjega Telesa živi; bomo s svojim življenjem, zasebnim in javnim, pričali, da ni rešitve iz teh težkih razmer kakor po obnovi Kristusovega duha pravičnosti, ljubezni in miru.

Da bi ta veliki, vzvišeni jubilej vsi katoliški Slovenci, vsi katoličani ljubljanske in lavantinske škofije tudi skupno obhajali, sta sklenila škofijska odbora Katoliške akcije v Ljubljani in v Mariboru, da se priredi za obe škofiji v Ljubljani.

SKUPNA PROSLAVA

1900 LETNICE ODREŠENJA.

Kateri primernejši čas pa bi mogli za skupno slovesnost izbrati, kakor dan, ko bo daroval svojo biserno, demantno sv. mašo nadškof dr. Anton Bonaventura Jeglič?

Saj je prevzvišeni g. nadškof vseh 32 let, kar je vodil ljubljansko škofijo, vedno delal z geslom »po Mariji k Jezusu«. Saj je bilo njegovo škofovsko delo, molitve in žrtve, trudi in boji, vse njegovo nesebično delo za slovenski narod posvečeno enemu cilju, ki ga je napisal na pročelje gimnazije v št. Vidu: Kristusu, Zveličarju sveta!

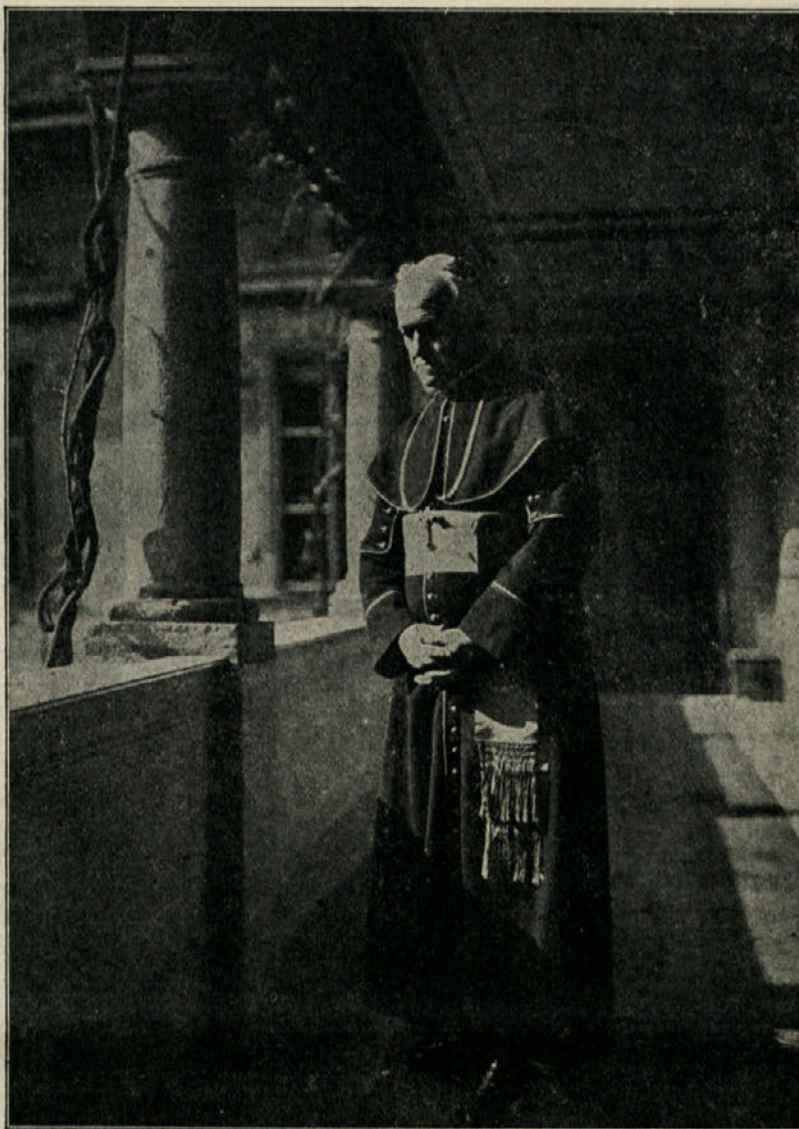
Škofijska odbora Katoliške akcije v Ljubljani in Mariboru vabita zato katoličane ljubljanske in lavantinske škofije, da se udeležite biserne maše prevzv. g. nadškofa dr. Antona Bon. Jegliča. Jubilant bo daroval sv. mašo

V NEDELJO 30. JULIJA

NA STADIONU V LJUBLJANI.

Cerkveni govor bo imel ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman. Navzoči bodo jugoslovanski nadškofje in škofje. Popoldne isti dan bo na Stadionu velik koncert Pevske zveze, na koncu pete litanijske z blagoslovom.

Katoličani! Ta prireditev naj bo mogočna manifestacija naše verske zavesti, našega katoliškega mišljenja in življenja, naše neomahljive zvestobe Kristusu in njegovi sv. Cerkvi. Naj bo ponižna in zadostilna molitev za mir med poedinci, stanovi in naro-

Prevzvišeni gospod

Anton Bonaventura Jeglič

naslovni nadškof garelski, resignirani škof ljubljanski, »Solio Pontificio Assistens et Comes Romanus«, doktor bogoslovja, biseromašnik, odlikovan z redom sv. Save I. razreda (1920), z redom Karadjordjeve zvezde IV. vrste (1928), in z redom belega orla II. razr. (1930), častni meščan ljubljanski itd., itd.

di. Naj bo izraz trdne volje delati za to, da zavlada mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem.

Nobene župnije naj ne bo, ki ne bi poslala številnih zastopnikov 30. julija v Ljubljano! Župnijski odbori, sveti KA ter vsa versko-cerkvena društva imajo nalogo, da za to skrbijo. Priglasite se pri župnijskih uradih, ki bodo dobili natančnejša pojasnila.

NAJ ŽIVI KRISTUS KRALJ!

V Ljubljani, 18. junija 1933.

škofijski odbor KA v Ljubljani: Odvetnik dr. Miha Krek, predsednik, dr. I. Fabijan, škofov zastopnik.

škofijski odbor KA v Mariboru: Ravnatelj dr. Fr. Jerebič, preds., dr. Cukala Franc, škofov zastopnik.

Prevzvišenemu
cerkvenemu knezu nadškofu
dr. Antonu Bonaventuri Jegliču
k njegovi biserni maši vdano častita
NAŠ LIST.

*

Cerkve in naroda véliki sin,
vneti apostol, duhovni naš knez,
vredni zastopnik visokih nebes,
prejmi pozdrave srca globočin!
Naša je sreča tvoj biserni god!
Seme si božje med nami sejal,
v bojih kot prerok mogočno si stal,
zdaj Te proslavlja Zveličar — Gospod.
Naj še ohrani do poznih Te dni,
naj zasluženja množi se zaklad!
V Bogu že zdaj si brezmejno bogat,
v raju pa prestol pripravljen žari...

P. Evstahij, O. F. M.

Zgoraj na desni: Med sv. mašo na Glavnem trgu. — Na levi in spodaj: Pri blagoslovu na koncu procesije pred župno cerkvijo.

Evharistično slavlje v Kamniku

25. junija 1933.

Eden najlepših sadov dela katoliške akcije so nedvomno evharistični shodi. Saj je najsvetejši zakrament, ali kakor se krajše izražamo s tujo, pa vsem razumljivo besedo presv. Evharistija središče in izhodišče vsega katoliškega bogoslužja in versko-nravnega življenja. Zato je duhovščina kamniške dekanije sklenila že lani, da hoče letos prirediti evharističen shod. Prav srečna je bila misel, da se evharistični shod kamniške dekanije razdeli v tri skupine, ker le na ta način se morejo udeležiti verniki vseh župnij, ne da bi jim bilo treba predalet hoditi.

Prva skupina župnij: Kamnik (vštevši Radomlje), Gozd, Komenda, Mekinje, Nevlje, Stranje, Vranja peč in šmarca iz župnije Homec je imela svoj shod v nedeljo 25. junija.

Skrbna in točna priprava pripravljalnega odbora in priprava po župnijah, molitev in sv. obhajilo ob tridnevni presv. Srca Jezusovega, po sestankih skrbno pripravljeno rediteljstvo, vse to je pripomoglo, da se je shod razvil v veličastno katoliško manifestacijo. Lepo je bilo videti, ko so prihajali verniki v mesto peš in na vozilih in napolnili določene prostore za pridige: možje župno cerkev, fantje ravnino na Mallem gradu, žene samostansko in dekleta žalsko cerkev. Odlični govorniki, gg. stolna vikarja Al. Košmerl in Josip Košiček, dr. Josip Jerše in superior Al. Pohar so ob napeti pozornosti poglobljali vero in ljubezen do presv. Evharistije, da se v moči te skrivnosti dvigne tudi krepostno življenje. Takoj po govorih se je začel polniti prostorni glavni trg poleg Kamniškega doma, vsaka župnija na določenem prostoru. Ob strani Doma je bil postavljen oltar, nad njim na balkonu velika slika Kristusa na križu, nad križem visoko na strani v votlini kip Kristusa kralja, vse objeto in ozaljšano z vencji, zelenjem in cvetjem. Oltar so obdajali belo oblečeni otroci in narodne noše. Nepopisno lep je bil pogled na približno 6000 broječo množico, ki je pobožno pristvovala sv. maši, katero je opravljal kamniški gvardijan g. dr. Hadrijan Kokol in med katero je donelo mogočno petje združenih cerkvenih zborov — bilo je pevcev blizu 200 — pod spretnim vodstvom šolskega upravitelja v Mekinjah g. Ivana Primožiča. Pri nekaterih pesmih je poseglo vmes tudi ljudstvo. Vse navzoče je razveselil pozdrav prevzvišenega knezoškofa dr. Gregorija Rožmana, katerega je poslal brzjavni potom z Jesenic. Dekan g. M. Rihar je nato v nagovoru omenil 1900 letnico Gospodove smrti in postavitev najsvetejšega zakramenta, omenil tudi globoko češčenje Najsvetejšega v Kamniku v prejšnjih stoletjih, povdaril resnico, da je Kristus v presv. Evharistiji naša luč, naša tolažba, pomoč in zagotovilo večne blaženosti, obupnosti in gorja, ker je zgubilo mnogo ljudi stik z evharističnim, dosledno tudi zgodovinskim in skrivnostnim Kristusom, to je sv. Cerkvijo. Treba zopet posameznike, družine, narode in države zvezati s Kristusom. In ravno to nalogo imajo evharistični shodi. — Mirno in točno se je nato razvila veličastna procesija s pomočjo vzgledno organiziranega rediteljstva, katero je vodil kaplan g. Mihael Jenko in pri katerem so sodelovali naši skavti in drugi reditelji. Župnija je sledila župnji z banderi in zastavami natanko po določenem redu. Pri kamniški skupini je slikovito nastopila mestna godba, do 150 gasilcev pod vodstvom

g. župnega načelnika, Antona Cerarja, krog 120 narodnih noš, med njimi tudi 12 moških, in 150 belooblečenih deklic, ter šolska mladina pod vodstvom učiteljskega zbora z upraviteljem deške šole g. Cenčičem na čelu. Lepa je bila tudi vrsta ženstva s svečami. Pred Najsvetejšim, katero je nosil g. kamniški dekan, je bilo 25 duhovnikov in klerikov, za Najsvetejšim zastopnik srezkega načelstva, častniški zbor od smodnišnice, zastopnika davčne uprave, notariata, železniške uprave in trgovskega združenja. Mestno občino je zastopalo šest odbornikov. Tu so bili tudi zastopniki našega katoliškega izobraženstva, med njimi g. dr. Zvokelj. Sledile so čč. sestre usmiljenke in nekaj ženstva, zaključile pa so procesijo Radomlje z banderom in pevskim zborom. Vse hiše po Veliki ulici, Grabnu, Glavnem trgu in Šutni so bile razsvetljene in lepo, nekatere kar razkošno ozaljšane. Lepo je sprejelo evharističnega Boga prebivalstvo Grabna, ker je to pot šla prvič procesija mimo njihovih hiš, pri čemur je šla prijazno na roko uprava smodnišnice. Med procesijo so pevski zbori prepevali vsak zase, slišali smo tudi glasno molitev. Krog ¾ na osmo se je zbrala vsa množica, blizu 5000, pred mestno župno cerkvijo, kjer je bila pri lepo ozaljšanem altarju zahvalna pesem, blagoslov in »Povsod Boga«. Veselega srca in navdušene so se razšle množice z zahvalo Bogu za ugodno vreme in za vse kar so videle in slišale. Ta shod je pokazal nerazumljivo moč Kristusove ljubezni do človeških src pa tudi zvestobo našega ljudstva nasproti Bogu in sv. Cerkvi. Naj se izpolni želja Prevzvišenega, ki se glasi: »Evharističnemu shodu želim trajen uspeh. Naj se vera v živega Boga pod podobo kruha utrdi v srcih vseh. V njem imamo zagotovilo zmage in večnega življenja.«

Udeležba je bila iz posameznih župnij približno: Gozd 150 (v odstotkih po številu odraslega prebivalstva (28%), Komenda 800 (45%), Mekinje 400 (53%), Nevlje 380 (65%), Stranje 380 (44%), Tunicce 290 (65%), Vranja peč 160 (48%), Kamnik 1400 (51%), Šmarca 160. Kamniku bi bilo treba nekoliko odvzeti na račun v dobro drugim župnijam, ki so prispevale k gasilcem, narodnim nošam, belooblečenim deklicam in ženstvu s svečami. Seveda je treba upoštevati tudi oddaljenost posameznih župnij od Kamnika. Bližnje so lažje dale večjo udeležbo, kakor tiste, ki so oddaljene.

*

MI HOČEMO POVSD BOGA!

*

Slike z evharističnega kongresa v Domžalah

1. in 2. Celoten pogled na udeležence shoda.
 3. Ženske in moške narod. noše v sprevodu.
 4. Mengeška godba in nar. noše v sprevodu.

5. Domžalska godba z udeleženci iz Jarš.
 6. Ženske narodne noše v sprevodu.
 7. Duhovščina z Najsvetejšim v sprevodu.

8. Otroški vrtec iz Domžal.
 9. Najsvetejše se prenese iz cerkve.
 10. Skupina deklic v belih oblekah.

Evharistični kongres v Domžalah

V nedeljo, dne 2. julija

»Lepo Vas prosim, fotografirajte! Brez fotografij se ne bo dalo povedati in opisati, kako je bilo dne 2. julija, na dan evharističnega kongresa, v Domžalah!« Domžale so vajene gledati mase naših ljudi na naših shodih. Goričica je bila že večkrat zasedena s trumami okoličanov, zato ni nihče dvomil, da bo tudi za evharistični shod prišlo veliko naroda. Toda prav nihče ni niti od daleč slutil, da se bo ta naša verska prireditelj izoblikovala v tako veličastno slavje z ogromno udeležbo do 8.000 ljudi. Jako točno je zadel »Slovenec«, ki je dne 4. jul. pisal o domžalskem evharističnem kongresu sledeče: »Za kongres ni bilo nobene posebne agitacije (celotni propagandni stroški znašajo 97 Din za tiskane sporede), nobenega siljenja, nobenih groženj! Zadostovalo je, da je vabilo na kongres prinesel »Naš list«, da se je oznanilo in povabilo s prižnic — in cel okraj se je v dnevih pred nedeljo (2. julija) z neko posebno gorkoto pripravljal za sijajno udeležbo, da z notranjo pobožnostjo in blestečo zunanostjo da čast našemu evharističnemu Kralju!

Misel v evharističnih shodih v našem okraju se je sprožila na dekanijski konferenci v Vodichah (pozimi). Na zadnji dekanijski konferenci v Kamniku se je določilo, da se bodo v kamniški dekaniji vršili trije taki kongresi in sicer v Kamniku, Domžalah in Šmartnem v Tuhinju. Za udeležbo pri kongresu v Domžalah so se odločile sledeče župnije: Dob, Homec, Ihan, Mengeš, Rova, Vodice in seveda Domžale. Skupno torej 7 župnij. Rečeno je bilo, da se vrši slavnost v vsakem vremenu.

Na predvečer se je v cerkvah ves popoldan in pozno v noč spovedovalo. Spoved so opravili posebno moške in fantje, ker je bila drugi dan takozvana moška nedelja. Po Ave Mariji se je v vseh cerkvah z zvonjenjem oznanil veliki praznik.

Drugo jutro je bilo sveže, nebo jasno ko ribje oko. Sonce je blestelo v posebnem žaru. V soglasju s psalmistom, (Ps 18.) bi ga primerjali z vriskajočim gorenjskim fantom v narodni noši. Žitna polja so začela rumeneti, travniki so se blesteli v kristalni rosi: pravo evharistično vreme! V vseh naših prijaznih domovih je završalo od priprav za odhod v Domžale. Kako hudo je bilo, ko pri nekaterih hišah niso mogli dobiti čuvajev za dom. Ponekod je en čuvaj pazil na dve hiši. Okoli 8 so oživila vsa pota in ceste, ki peljejo v Domžale. Skozi dozorevajoča žitna polja in zelene travnike so se valile množice — vse v smeri proti kraju kongresa. Posebno pozornost je vzbudila vodiška župnija. Samo kolesarjev je bilo nad 200, okrašenih voz nad 30! Vsi so prišli skupno v eni sami brezkončni koloni. Vsako kolo okrašeno, na vozovih narodne noše, ubrano petje. Gledali smo jih, kako so prihajali čez mengeško polje: začetek kolone je bil že na Rodici, zadnji vozovi so bili pa še v Mengšu. Na ta način ni bila Rodica menda še nikoli zvezana z Mengšem.

Komaj je bila kolona mimo Grobelj, se oglasi v grobeljskem drevoredu domžalska godba, ki je prišla po udeležence z Rodice in Jarš. Temu prazničnemu sprevodu so se priključili prihajajoči udeleženci iz domaške in rovske župnije. Tudi ta dolgi sprevod so zaključili vozovi.

Največ udeležbe je bilo brez dvoma iz mogočne mengeške župnije, ki je dala s svojimi množicami in paradno godbo kongresu poseben pečat. Od vzhoda in juga sta kakor mogočna vojska dospeli župnji Dob in Ihan. Bistrica je strmela, ko je

gledala, da je ta dan pasiralo oba mostova toliko ljudstva!

Domžale so se odele v svojsko praznično obleko. Z vseh hiš so visele zastave, hiše ob cesti, kjer se je premikal sprevod, so bile v vseh oknih okrašene s cvetjem, venci in svecami. Pred nekaterimi znanimi hišami smo opazili naravnost iznajdljivo okrasje.

Ze pred deveto uro je bilo na Goričici toliko ljudstva, da si kar naprej slišal vzklike: Toliko jih še ni bilo nikoli v Domžalah! In vendar so še prihajali: gasilci v strnjeh četah z odličnim korakom, oddelki s cerkvenimi prapori, ki so jih nosili naši postavni fantje, skupine narodnih noš, pevski zbori. Na vseh obrazih veselje, radost, nasmeh. Znanci so se pozdravljali in si častitali: »Mi smo, ki nas je!« Štirinajst mogočnih praporov se je postavilo v dolgo vrsto med moškimi udeleženci na travniku. Ko je prikorakala polnoštevilna mengeška godba — svirajoč koračnice — z zadnjo večjo skupino, se je oglasil veliki zvon domžalske cerkve. Zavladal je slavnostni molk. Zvončki so naznanili prihod Najsvetejšega, ki so ga prenesli v kapelico Matere božje. Na okrašenem govorniškem odru sredi hriba je nastopil prvi govornik: superior iz Misijonišča v Grobljah g. Alojzij Pohar. Govornik je z lahkoto obvladal s svojim glasom ves obširen prostor. Tudi najbolj oddaljeni so mogli razumeti vsako besedico. Zapozneli odmev tam od stavb za železniško progo ne samo da ni motil, ampak je še pripomogel k vtisu veličastnosti zborovanja pod milim nebom.

Sv. mašo je daroval kamniški dekan g. M. Rihar. Med sv. mašo se je pelo z veličastnim ljudskim petjem. Po sv. maši je pozdravil udeležence in otvoril kongres kamniški g. dekan, za njim je govoril provincial g. p. dr. Guido Rant. Njegova izvajanja so vdarjala kakor mogočno kladivo: Nazaj k pokorščini 10 božjih zakonov, božjih postav, ki so edini sposobni prinesli red in soglasje v naše zasebno in javno življenje. Nazaj k življenju po veri! Odklanjam katoličane, ki pravijo, da niso proti veri, toda po veri ne živijo. Rabimo katoličane, ki so v svojem srcu in v vsem svojem delovanju katoličani! Ti katoličani zajemajo moč iz vere, iz virov presvete Evharistije.

Po končanem govoru so se dvignila bandera. Pokazale so se table z napisi udeleženi župnij. Nastopili so gasilci — reditelji in v desetih minutah je vdaril boben domžalske godbe pred sprevodom z Najsvetejšim. Višek zunanje slovesnosti je bil v tem slikovitem brezkončnem slavnostnem sprevodu. V špalirju si kar naprej slišal vzklike: »Od kod se neki jemljejo!«

Za domžalsko godbo (pred katero so nosili veliko domžalsko bandero) so korakali gasilci vseh fara (do 300), nato posamezne župnije s svojimi banderi in zastavami (skupno 24) in pevskimi zbori. V sprevodu je bilo 200 narodnih noš (skupaj), dolga vrsta deklic v belih oblekah, srčkana skupina domžalskega otroškega vrta, redovnice iz Domžal, Mengša in Male Loke, številna duhovščina z Najsvetejšim, dolga, dolga vrsta vernikov. Sprevod se je štel, zato točno vemo, da je bilo v njem nekaj nad 4000 udeležencev in približno toliko je bilo ljudstva v špalirju.

Ob ½1 se je sprevod vrnil na kongresni prostor, kjer se je dal blagoslov z Najsvetejšim po rimskem obredu (s slovenskim petjem in odpevanjem). Za zaključek je vsa ogromna množica zapela himno »Povsod Boga«, s posebnim povdankom:

Mi hočemo povsod Boga!

Presveta Evharistija

(Iz govora g. Al. Poharja C. M. na evharističnem kongresu v Domžalah.)

Sv. Evharistija je najmogočnejša skrivnost, je središče vseh naših verskih resnic. Tu se stekajo in stikajo vse naše verske resnice. Sv. Evharistija zahteva vero v Boga, saj je tu »Emanuel« — Bog med nami; zahteva vero v čudeže, saj je ravno Evharistija največji čudež; zahteva vero v presv. Trojico, kjer je Sin, tam je tudi Oče in sv. Duh; zahteva vero v včlovečenje Sinu božjega, kajti tu je včlovečeni Bog pričujoč; zahteva vero, da je Marija mati božja. Sv. Evharistija zahteva pa tudi vero v vsa dela Sinu božjega, predvsem delo odrešenja, ki ga je dovršil na lesu sv. križa; zahteva vero v vstajenje in vnebohod; zahteva vero v sv. Cerkev, vero v milost božjo...

Tako je presv. Evharistija središče vseh verskih resnic, krona dovršenega božjega razodetja, veličastna združitev vseh skrivnosti — z eno besedo: središče naše vere.

Sv. Evharistija je pa tudi sonce vseh naših pobožnosti. Če vprašamo po češčenju svetnikov — glej, na oltarju, nad njihovimi ostanki se daruje sv. maša; če vprašamo po angelih — glej neštete trume obdajajo tabernakelj in molijo svojega Gospoda; če vprašamo po presv. Devici — glej, Jezusovo telo je bilo spočeto in rojeno od prečiste Device.

Sv. Evharistija je pa tudi skrivnost ljubezni, daje ljubezen, vzbuja ljubezen.

Da počasti evharističnega Kralja, je stavbena umetnost celo zemljo kar pogrnila s prekrasnimi stavbami — svetišči, je slikarstvo ustvarilo prave umotvore, je kiparstvo vdahnilo trdemu marmorju življenje, je poezija in glasba iznašla one čudovite melodije, ki se glase v naših svetiščih v čast evharističnemu Bogu.

Vera v sv. Evharistijo stoji trdno!

Ne verujemo zato v to skrivnost, ker so o njej razpravljali učenjaki in pisali učene knjige, ne verujemo zato, ker ta skrivnost — Bog med nami — tako prija našemu srcu, ne verujemo zato, ker so tisoči dali svoje življenje za to resnico, — ampak zato verujemo, ker nam je to skrivnost razodel Jezus Kristus, ki je s svojimi čudeži dokazal, da je vsemogočni Bog! In kar Bog reče, se zgodi, se mora zgoditi! Zato: »Pridite, molimo ga!« — Mi vemo, da imaš le Ti, o Gospod, besede večnega življenja v sebi! — Zmotili so se vsi oni, ki hočejo ljudstvu prinesiti srečo brez Tebe, ker »ni drugega temelja kakor ta, ki je že postavljen:

KRISTUS JEZUS!